

Cesty rozprávkami

Cesty rozprávkami

Oľga Cicuová

Cesty rozprávkami
Autor: Oľga Cicuová

Vydavateľ, tlač, väzba: Richard Lunter – Kicom
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781
info@knihanaj.sk, www.knihanaj.sk
Vydanie prvé, rok 2014

Návrh obálky: Mgr. art. Karin Patúcová, ArtD.
Ilustrácie: Mgr. art. Ivan Patúc
Zalomenie: Zdeno Brontvay, PaedDr.
Korektúry: Jana Burdová

ISBN: 978-80-969949-6-0

© Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez
písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Perloočka

Niekedy, veľmi dávno, bola jedna chalúpka. Na brehu mora stála ona a v nej žila krásna deva.

Vlasy až po zem dlhé mala, oči krásne čierne mala. Šikovná a zručná bola, len dlhé roky ako sirota sama žila. Po strýkovi, ktorý ju vychoval, mala starú rybársku sieť, s ktorou si ryby chytala a tým sa živila.

Až jedného dňa sa strhla na mori strašidelná búrka a víchrica. Celý deň a celú noc pršalo a silný vietor fúkal, až ráno sa všetko upokojilo. A tak sa vybrala dievčina von. Ako tak chodila po spustošenom brehu, našla potrhajúcu sieť, a v nej akéhosi čudného tvora. Bol napoly mŕtvy a ani človek ani ryba. Snažila sa ho dievčina zo siete vyslobodiť, ale celá sieť sa dotrhala, a keď skončila, našla mladého muža bez nôh, ale s rybáckym telom. Do tváre bol veľmi milý a v pažiach mal veľa sily. Tak sa ho pokúšala vzkriesiť, ale márne. Horko-ťažko ho odviekla domov do svojej postieľky a celé dni a celé noci sa oňho starala. Po dlhom čase nastal deň a on sa prebral z dlhého blúznenia.

Opýtal sa kde je. Deva mu o všetkom porozprávala. O búrke a ako ho našla, k sebe domov priviedla a koľko dní a nocí sa oňho starala. Mládenec s rybím telom sa jej s úctou poďakoval a porozprával jej svoj nešťastný príbeh. Že je jediný potomok kráľa všetkých vôd, ktorý ho núti, aby si zobral za ženu zlú kráľovnú severných morí, ktorá je stará, zlá a k tomu aj škaredá. On to odmietol a preto ho otec z domova vyhnal. A že to jeho nešťastie je aj jeho prekatie, lebo ako polo-človek a polo-ryba nemôže žiť ani na suchu ani bez vody. Nevie, čo si počať. A tak po dlhom rozhovore mu dievčina navrhla, nech zostane u nej bývať, že je na brehu blízko vody a tam môže ostať dokedy len chce. A mládenec na to pristal. On sa postaral, aby na stole boli stále čerstvé ryby a ona o všetko ostatné. Žili tak spolu dlho či nedlho, až v nich rozkvitla láska. Lúbili sa až na život a na smrť. Po čase deva povila krásne dievčatko.

Mala vlásky čierne, červené líčka, modré očičká. Dali jej meno Perloočka. Ich šťastie netrvalo dlho, lebo vodný kráľ sa dozvedel o šťastí svojho syna. Chcel mu spôsobiť zármutok, a tak kráľ išiel jednej noci a uniesol si svoju vnučku do vodného kráľovstva. Do Perloočkinej kolisky vložil jeden rybí peniaz. Keďže Perloočka mala všetky schopnosti ako jej otec, nič sa jej pod vodou nestalo. A tak žila u dedka sedem rôčkov. Podrástla a bol z nej veľký huncút. Svojho deduška si tak omotala okolo prsta, že si už ani nevedel svoj život predstaviť bez nej.

A tých sedem rokov na brehu dievčina s milým v žiali a plači žili. Jedného dňa si šibalka Perloočka našla cestu do sveta otvorenú a veruže zo zvedavosti utiekla. Videla na brehu tvora, ktorý má dve ruky, ale spodok tela úplne iný ako má ona. Nedalo jej to pokoja a priplávala bližšie ku brehu a opýtala sa jej: „Ako to že nemáš plutvu ako ja, kto si a prečo nie si vo vode?“ „Tvor – dievčina, ktorá plačky a bosá chodila po brehu sa otočila na tú stranu, odkiaľ prichádzal tenký hlások. Odpovedala jej, že je človek, žena a matka, ktorá celé roky hľadá svoje stratené dievčatko, a že s druhom, ktorý je synom kráľa všetkých vôd ju majú radi a chcú ju naspäť.“ „A ty si kto?“

„Ja tiež poznám kráľa všetkých vôd a má jednu vnučku,

ktorú on sám vychováva a veľmi rád ju má.” Vtedy jej dievčina na to odvetila, že to je jej dcéra Perloočka. „Prosím, pozdravuj ju a povedz jej, že ani jediný deň neprešiel bez toho, aby sme na ňu nemysleli. Nech príde aspoň ku brehu, nech si ju vyobjímam a vybozkávam.“ Lenže Perloočka nepovedala nič a zmizla vo vode. Vrátila sa domov a zostala z toho príbehu veľmi smutná. Raz prišla k dedkovi kráľovi a opýtala sa ho: „Deduško môj, ja ako tvoja malá vnučka ťa mám veľmi rada. A ty, čo by si robil, keby sa mi niečo stalo, a ty by si o mňa navždy prišiel?“ Kráľ sa zháčil, ale po chvíli odpovedal, že by bol veľmi smutný, a že od smútku by mu puklo srdce. „Nemám nikoho, len teba“. Vzal si vnučku do náručia a slzy mu vošli do očí. V tom ho vnučka objala, dala na líce pusu a všetko mu povedala. Kde bola a čo videla. Ženu, ktorá veľmi plakala, lebo nevie nájsť svoje stratené dievčatko. Kráľ sa veľmi nahneval, ale potom sa nad tým poriadne zamyslel a všetko jej vysvetlil a vyrozprával. Dovolil vnučke vyjsť hore na pozemský povrch a stretnúť sa s mamou a otcom.

Dievčina zase stála pri brehu a čakala, či sa dievčička spod vody objaví. A zrazu tu bola. Vynorila sa blízko nej a začala ju vodou špliechať a tak sa hrali istý čas. Smiali sa a smiali od radosti, až sa dievčatko na ňu nepozrelo a prihovorilo sa: „Ja som tvoja stratená dcéra a ty si moja mama.“ Tá od radosti a plaču nevedela, čo skôr. Vzala dievčatko s plutvou a zobrala ju ku svojmu manželovi, jej otcovi. Šťastie bolo preveľké, slzy tiekli potokom. Nakoniec bolo všetko dobré. Otec so synom sa zmierili a kráľ si privítal svoju nevestu, ale vnučky sa nevzdal.

Takže Perloočka raz bola tu a raz tam a tak žili všetci spokojne a šťastne až do smrti, kde visel zvonec, ktorý zvonil na koniec.

Deduško samotár

Raz, za dávnych čias, kde bolo a nebolo, žil na kraji lesa v malej chalúpke dedko staručký ako samotný les. Sám si tam žil a bolo mu smutno. Dlhé dni a noci myslel na to, kto sa oňho postará, keď s ním bude horšie. Až jedného večera sa mu prisnil sen, v ktorom sa mu prihovril drevený peň. „Neplač toľko. Nerozmýšľaj, choď do lesa temného, najhustejšieho, kde stojí starý dub. O polnoci podíď k nemu a čakaj čo sa bude diať.“ Starček sa ráno zobudil a pomyslel si, že aký mal čudný sen. Prešiel deň a už sa blížilo ku noci a veruže dedko neurobil tak, ale išiel spať. Prišla polnoc, a aj tejto noci sa mu prisnil ten istý sen. A do tretice aj tretiu noc. Po tretej noci sa ale rozhodol, že veru pôjde tam a presvedčí sa o tom, čo ten peň mu chce. Prišla noc a dedko sa dal na cestu. Išiel a išiel, až prišiel na to miesto, sadol si a čakal, čo sa bude diať. Mesiac a hviezdy svietili ako nikdy predtým, všade bola tma a ticho. Dedko bol unavený, oprel sa o strom a zaspal. Z ničoho nič sa strhla búrka, hromy praskali a blesky šľahali ako keby chceli celý svet skántriť, až

naraz sa rozsvietila jasná žiara, z ktorej vystúpila pekná víla s novorodiatkom v náručí. Dedko len stál a čakal čo sa stane, keď vtom víla prehovorila: „ Dobrý večer deduško, pomôžte mi, prosím vás. Narodila sa mi dcérka, ale v našom svete zostať nemôže, lebo ju víla-kráľovná skántri a zo sveta ju znesie. Ujmi sa jej a vychovaj ju ako svoju. Ja budem nad vami stále bdieť a obom vám pomáhať.“

Dedko bez slov natiahol ruky a vzal si dievčatko. V tom sa víla poďakovala a zmizla. Dedko sa s malým dievčatkom pobral domov. Najprv nevedel čo skôr, bál sa jej čo i len dotknúť, ale pomaličky si zvykol, a ani sa nenazdal a deň za dňom bežal. Dal jej meno Malinka, pretože bola taká malinká. Rok ku roku pribúdala a Malinka rástla ako z vody. Aj do krásy, aj do múdrosti vyrástla. Deduško mu vravela a o dom sa mu starala, navarila, napiekla.

Veru veru moji milí ani by ste neverili, aká krásavica sa z nej stala. Deduško od radosti až tak žasol, že už nebol sám, že sa mal s kým konečne porozprávať, najesť a mal ho kto doma čakať. Až raz sa dedko nešťastne pošmykol, spadol a obe nohy si zlomil. Uľahol do postele a bedákal, čo bude ďalej.

Zavolať si Malinku k sebe k posteli a celý jej príbeh jej vyrozprával. Odkiaľ ju má a keby nebodaj zomrel, aby vedela kde má ísť, aby neostala sama mladá v lese. A tak, keď deduško zaspal tuhým spánkom, išla Malinka na to miesto, čo jej dedko opísal. Presne o polnoci pri starom dube začala Malinka prosiť: „Mamička moja, prosím, vyslyš ma. Nemohla som byť s tebou od útleho malička, ale človečik, čo ma vychoval, dobre sa o mňa postaral, varoval ma, rád ma mal. Preto teraz, keď viem celú pravdu, prosím, príď dole ku mne, objím ma. Príď a pomôž, nech sa znovu uzdraví a na nohy sa postaví.“

A začala horko plakať. Ale ten plač bol vyslyšaný. Víla, matka, čo jej srdce zvieralo, začula plač svojej dcéry a ponáhľala sa za ňou na zem. Začala búrka s hromami a bleskami. Z jasného lúča vyšla víla. Malinka sa k nej rozbeh-

la a navzájom sa objali. Dlho sa rozprávali a víla jej všetko porozprávala. Ako sa narodila z pravej lásky. Ale otec jej zomrel hlboko v lese, keď sa o tom víla kráľovná dozvedela. Nevedela o tom, že pod srdcom nosím dieťa. Keby sa to vtedy dozvedela o tebe, aj teba by zabila. Tak som ťa dala láskavému deduškovi, nech si ťa vychová, aby sám nebol na starobu, a pre mňa by si nažive ostala. Malinka v tom skríkla: „Zabudli sme na deduška! Prosím, pod' so mnou, pomôž mu. Nohy má boľavé, oči slabé. Teraz je rad na tebe.“ Víla dala Malinke jeden veľký krčah plný čistej slanej vody: „Tu máš Malinka, toto sú moje slzy, ktoré som vyronila pre teba. Majú zázračnú moc. Chod' domov a kým dedko spí, umy mu obe oči. Bude vidieť ako predtým. Poutieraj mu aj nohy a ony sa zahoja.“

Ponáhľala sa Malinka domov a kým dedko spal, učinila tak, ako jej víla kázala. Umyla dedkovi obe oči a ručníkom poutierala obe nohy. Ráno si od únavy viac pospala. No ale, keď sa zobudila, deduško už stál na nohách . Pracoval okolo dvora a videl ako nikdy predtým. Malinka zhikla od radosti a objala ho. Nažívali si ďalej v pokoji a šťastí, no a čo bolo ďalej, to je už ďalší príbeh.

Zázračný púčik

Niekedy, kedysi veľmi dávno žil jeden starý kráľ. Mal obrovský palác. Bol veľmi bohatý a mocný vládár. Mal ženu, kráľovnú nevidanej krásy. Kráľ ju miloval nadovšetko na svete. Dával na ňu pozor ako oko v hlave. Ale mali spolu obaja jeden veľký zármutok. Nemali detičky, a to ich veľmi zarmucovalo. Dni a roky ich spoločného života len tak leteli a ich mladosť sa im napĺňala.

A čím ďalej spolu žili, tým viacej strácali spoločnú nádej na potomka. Až jedného dňa, keď slnko veľmi páliło a bolo neznesiteľne horúco, kráľovná si išla po obede ľahnúť, lebo bola veľmi ospanlivá. Len čo si ľahla, prisnil sa jej čudný sen. Akoby v sadoch kráľovskej záhrady vyrástol jeden krásny strom nevidanej krásy s kvetmi. Len jeden jediný kvet nebol rozkvitnutý, bol to púčik a ako keby volal na kráľovnú: pod', odtrhni si ma, ovoňaj ma a do vázičky na stolček pri postieľke tvojej polož ma. Budeš mať zo mňa veľkú radosť. Keď sa prebudila, nepozdával sa jej ten sen ako obyčajný sen a nevedela si poradiť. Išla za kráľom a všetko mu vyrozprávala. On tiež mal z toho veľkú hlavu, že čo to asi môže znamenať.

Tak teda poďme tam a pozrime sa čo sa deje. Tak aj bolo. Išli kráľ a kráľovná do kráľovských záhrad a vskutku tam bol jeden rozkvitnutý strom. Bola to nádhera čo i len naňho pozrieť. Bol plný kvetov a každý kvet mal inú farbu. Len jeden jediný púčik bol na jednom konáriku nerozkvitnutý. Kráľovná podišla k stromu, odtrhla si konárik s púčikom, zhlboka sa nadýchla a privoňala k nemu. Stal sa zázrak zázračný, keď v tom momente kráľovná precitla v ťarchavosti a pocítila prvé pohyby dieťaťka. Bola rada, a tak si to overili. Zavolali lekára, a ten ju vyšetril. Potvrdil to. Bola ťarchavá. Kráľ a kráľovná sa veľmi tešili. Kráľovná si púčik dala do pohára na stolík vedľa postele a ľahla si spať. Ráno po prebudení pocítila kráľovná veľké bolesti a to potomok sa už pýtal na svet. Na pravé poludnie sa

narodil krásny chlapček. Biele vlásky mal, modré očká, silný a zdravý bol. Dali mu meno Jerguš. Vyrastal ako z vody. Zo dňa na deň mužnel a silnel a kráľ ho všetkému zaúčal, aby jedného dňa múdry kráľ bol z neho.

Keď dovŕšil osemnásť rokov, kráľ usporiadal veľký ples, aby prišlo čo najviac krásnych dievčín, nech si mladý kráľovič nájde peknú a múdru ženu. Na zámku v kuchyni sa celé dni a noci varilo a pieklo. Chystali sa na veľkú hostinu. Večer začala hudba hrať a hrala až do bieleho rána. Kráľovič chodil pomedzi vznešené dámy a hľadal, ale nenašiel medzi nimi ani jednu, ktorá by ho niečím zaujala. Až na sklonku polnoci sa zrazu zjavila krásna deva. Spanilá, perlami vyšívané rúcho na sebe mala, obuté strieborné črievičky a vlásky ako zo zlata. Cupitala pomaličky sem a tam a každý, okolo koho prešla onemel a ku slovu sa nedostal, tak s údivom na ňu pozeral. Kráľovič si ju hneď všimol a do tanca vyzval. Tancovali spolu, a o polnoci zmizla bez jediného slovička. Všade ju hľadali, kráľovič bol celý bez seba, a tak sa na jeho želanie konal bál aj na druhý

deň. Opäť prišla a tancovali spolu a kráľovič sa jej tíško prihováral. Ona jemnučko odpovedala áno, alebo nie. A o polnoci zase zmizla. Tak do tretice si dal princ pozor, a keď s ňou tancoval, polial ju voňavkou, ktorá silno voňala a pes tú vôňu mohol nasledovať. O polnoci hodiny odbili dvanásť a dievčina bez stopy zmizla. Ale duchaplný kráľovič so svojimi psami sledoval vôňu spanilej devy a tá ho zaviedla až do kráľovskej záhrady a rovno pod strom, z ktorého sa narodil. Medzi kvetmi bol jeden púčik, on si ho odtrhol a zrazu pred ním stála krásna dievčina.

Objali sa, lásku si sľúbili a bola svadba veľiká. Tri dni a tri noci sa hodovalo. Jedlo bolo výnimočné, víno storočné a ženích a nevesta boli prekrásni. Bozky a sľuby medzi nimi lietali. A na konci nebol zvonec, ale aj tak bolo koniec. No a čo bolo ďalej, to je už iný príbeh.

Zlatý konárik

Za dávnych čias, v ďalekej krajine, kde bolo veľa vodopádov a kde hory siahali až po samotné nebo, žila jedna starenka, ktorá mala jednu vnučku. Sama ju vychovávala. Volali ju Karlenka. Bola múdra, pekná, šikovná a babke bola veľkou oporou. Žili spolu v mieri a pokoji v hlbokom lese na samote a lesné zvery k nim až ku dverám chodili, lebo dobre vedeli, že Karlenka im dá najesť a napiť. Tak sa spoznali, že Karlenka poznala každé jedno zvieratko. Až jedného dňa spozorovala na lúkach pasúceho sa jelenčeka zlatej farby. Skúšala sa s ním zblížiť, aby sa skamarátili. Ale jelenček bol plachý, bál sa, stále utiekol. Ale keď videl, že dievčinka sa nevzdáva, tak na priateľstvo pristal. Jelenček vedel rozprávať ľudskou rečou a tak sa jej prihovoriť. Spriatelili sa a trávili spolu dlhé dni a noci. Často sa spolu rozprávali, až sa zblížili až tak, že sa jej jelenček priznal so svojím veľkým tajomstvom. Že on je zakliaty princ, ktorého zaklial veľký čarodej, lebo odmietol k nemu nastúpiť do služby. A tak že ostane zakliaty, až kým ho dievča s dobrým srdcom nevyslobodí. Musela by ísť do ďalekej zakliatej krajiny, kde stojí zázračný strom. Mala by z neho odtrhnúť jeden konárik a tým konárikom jelenčeka sa dotknúť. Vtedy kliatba pominie a on bude opäť mladý kráľ.

Karlenka sa vybrala domov, dlho nad tým uvažovala a rozhodla sa mu pomôcť. Ráno porozprávala babičke čo je vo veci. Babička ju vystrojila, požehnanie na cestu jej dala a odprevadila k bránke ich chatrče. A tak sa Karlenka vydala na cestu. Išla vo dne, išla v noci, ďaleko už bola – za horami za dolami, už ani sama nevedela, kde sa nachádza. Prišla k jednej hore, ktorá bola čierna ako tá najtmavšia noc. Najprv sa zdráhala, či má do nej vstúpiť, bála sa, ale napokon strach prekonala a vstúpila do nej. Blúdila po lese, ani sama nevedela koľko hodín, až prišla na miesto, kde stál zlatý strom. Žiaril z diaľky a okolo neho lietali svätojánske mušky. Bolo ich tisíce a tisíce a lietali z lístka na lístok. Po dlhej chvíli sa Karlenka odhodlala odtrhnúť jeden malý konárik, ale len čo sa priblížila k stromu, tak svätojánske mušky ju začali hrýzť do rúk, do očí lietat'. Karlenka rozmýšľala, čo si počať. Podišla ku stromčeku a prihovorila sa mu. „Stromček milý, zlatistý, prosím ťa, obetuj pre zlatého jelenčeka jeden svoj konárik, aby som ho vyslobodila a pomohla mu.“ Stromček sa zachvel a odvetil: „Ak má byť môj konárik šľachetným gestom a môže niekomu pomôcť, rád sa obetujem a dám ti zo svojich konárikov“. Tak Karlenka podišla k stromu, odlomila jednu vetvičku, poďakovala sa a odišla. Doma sa zvíkala s babičkou.

Aj jelenček sa dopyčul od ostatných zvierat, že Karlenka je už doma a od samej radosti sa za ňou rozbehol. Parohami na dvere zaklopal a Karlenka vyšla von. Zlatým konárikom ho šľahala a on sa vskutku na princa premenil. Vyobjímal si ju, a hneď ju aj o ruku požiadal. Bola svadba nevidaná, neslýchaná. Všetci boli šťastní pokiaľ žili, a tu je koniec, nezabudni na zvonec.

O červenom klbku

Za pradávnych čias, keď bolo more číre a lúky zelené, keď žili stovky nevidaných tvorov a ľudia sa mali radi, žila veľká čarodejnica a volala sa Magala. Svoju ríšu mala cez tri lesy a tri hory a všetok ľud aj zver sa jej báli. Mala hrôzostrašnú povest' zlej čarodejnice, ale pravda však bola iná. Žila ďaleko od ľudstva vo výšinách, kde sotva vtáčik letáčik zaletí. A tak o nej nevedeli celú pravdu. Ona si ale sama žila už dlhé roky až prišla na to, že samej jej je smutno a začala rozmýšľať nad tým, že by si mala zohnať nejakého učňa alebo učnicu. A taktiež by už mohla odovzdať svoje vedomosti ďalej, aby mala svojho nasledovníka. Tak pohľadala medzi svojimi vecami jedno veľké, červené klbko. Vložila doňho veľkú nádej a túžbu, aby sa jej samota už skončila. Podišla k cestičke a hodila klbko pred seba a klbko sa samé rozkotúľalo dolu chodníčkom. Zakričala za ním: „Prived' mi klbko moje, prived' sem dobrú dušu, človeka, ktorý mi bude robiť spoločnosť. Nech je to žena a či muž, dobre sa bude pri mne mať.“

A klbko sa bez prestania kotúľalo a kotúľalo po cestách, po lúkach a po kopcoch, až sa minulo a skončilo na ceste, kde husiarka Anka z dediny cez cestu chodievala s husami na pašu. A zrazu Anka zbadala červenú bavlnku a videla, že je dlhá, tak chytila koniec a išla tam, kam ju viedla bavlnka a popritom si ju namotávala do klbka. Išla dni a noci, až prišla pred dvere paláca zlej čarodejnice. Nevedela kde je, ale bola už noc a veruže jej bola aj zima. Po dlhej ceste bola unavená a žiadalo sa jej spať a oddýchnuť si. Preto zabúchala na vráta a oni sa pred ňou samé otvorili. Vošla dnu, ale nikde nikoho nevidela. Podišla ďalej a nahlas sa pozdravila: „Dobrý večer prajem“. Ale ostalo ticho a nikto jej neodpovedal. Vstúpila do prvej izby a tam v kozube horel oheň, bolo teplúčko a na stole teplá večera rozvoniavala a vedľa bola ustlaná postieľka pre ňu nachystaná. Najedla sa, napila a ľahla si spať. Večer, kým spala, vošla čarodejnica do

izby a dobre si ju poobzerala. Zdala sa jej byť plachá, ale aj tak bola rada, že ju k nej klbko priviedlo.

Ráno sa husiarka Anička po prebudení poprechádzala po celom zámku a po celej záhrade. Zistila, že tam okrem nej nie je ani živá duša. Kričala, volala, ale nikto sa jej neozval. Každý deň bolo o ňu postarané, dobré jedlo a pitie na stole vždy pripravené, ale stále bola sama a začalo jej byť smutno a clivo. Až raz sa otvorili dvere a vošla ona. Čarodejníca, o ktorej sa šírili zlé chýry. Anka videla pred sebou mladé dievča v rúchu čarodejnícky. Od úžasu sa nevedela dostať k slovu, len sa na ňu dívala a vtom ju čarodejníca oslovila:

„Páči sa Ti u mňa, si spokojná s obsluhou?“ Anka bez zaváhania odpovedala, že sa jej u nej veľmi páči a jedlo že je výborné. „A kto si ty?“ Opýtala sa Anka.

Začali sa rozprávať a rozprávali sa dni a noci, kým si všetko vyrozprávali. Stali sa z nich veruže verné priateľky a dobré kamarátky, sťa by sestry boli. Anka pristála na to, že u nej ostane a že sa chce všetko od nej naučiť. Tak ju čarodejnica zaúčala do svojich kúziel, trikov a čarov. Anka bola šikovná, učenie jej išlo veľmi dobre. Ani sa nenazdali a takto prešlo dlhých sedem rokov. Začalo jej byť clivo za rodinou a domovom a zosmutnela. Nechcela ublížiť kamarátke. Nevedela, ako jej to povedať. Čarodejnica to ale vycítila a vedela, že sa niečo deje. A tak sa jej jedného dňa opýtala, že prečo jej nepovie, čo ju trápi. Anka to už nevládala v sebe držať a všetko jej porozprávala. Po dlhom rozhovore sa dohodli, že pôjde domov, na návštevu, na pár týždňov a potom sa vráti. Obe sa tešili a ako dobré kamarátky sa vyobjímali. Hneď na druhý deň sa aj vybrala na cestu so sľubom, že sa vráti. Po dlhej ceste prišla konečne domov po siedmich rokoch, keď si rodičia už dávno mysleli, že je mŕtva a už aj oplakaná bola.

Dcéru si hneď spoznali, vyobjímali a od samého šťastia nevedeli čo skôr. Prešlo pár dní a ona oznámila svojim rodičom, že pomaly príde deň, kedy sa bude musieť vrátiť do služby. Rodičia o tom nechceli ani počuť. Nikam nepôjdeš, vraveli. Prešlo pár dlhých týždňov a Anke začalo byť clivo za dobrou kamarátkou a ľúto, že je tam sama. Vedela, čo jej sľúbila, ale musela poslúchnuť rodičov a ostať doma, pretože okrem nej už nikoho nemali. Sami už staručkí boli a na ich starobu sa o nich nemal kto postarať. Tak ostala Anka doma, pri rodičoch, ale ani na priateľku myslieť neprestala.

Čarodejka smútila za priateľkou a tak si zmyslela, že opäť pošle klbko, čo ju jej späť privedie. A veru ju klbko našlo. Akonáhle našla Anka klbko, zobrala ho a utekala domov k rodičom. Rozhodla sa vziať rodičov so sebou. Osedlala oslíka

čo mali, vysadila rodičov na voz a išli spolu na neznáme miesto. Prišli pred bránu, v ktorej už stála čarodejníca. Videla, ako sa k nej Anka vracia. To bolo radosti! Zvíťali sa a Anka jej predstavila svojich rodičov. Potom žili spolu na hrade až do konca života. A ten zvoniec tam visel, ale nezazvonil, ale aj tak je koniec.

